

Súd: Okresný súd Banská Bystrica  
Spisová značka: 32Ek/558/2021  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121248097  
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 03. 2024  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Bomborová  
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2024:6121248097.5

## Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnom konaní oprávneného: A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D. XXX, XXX XX D., právne zast.: Advokátska kancelária UHAL, s.r.o, IČO 47 236 655, so sídlom Štefana Moyzesa 9877/43, 960 01 Zvolen, proti povinnému: Slovenská republika - Okresný úrad Banská Bystrica, so sídlom Námestie Ľ. Štúra 1, 974 05 Banská Bystrica, o vymoženie 7 453,48 Eur s príslušenstvom, vedenej súdnym exekútorom JUDr. Žofia Žabková, so sídlom exekútorského úradu Námestie Matice slovenskej 6, 965 01 Žiar nad Hronom, pod sp. zn. 420EX 527/21, o návrhu na zastavenie exekúcie E. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. H. I. XXXX/X, J., zomr. XX.XX.XXXX, právnu nástupkyňou ktorej je E. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. I. XXXX/X, K. J., právne zast. JUDr. Jánom Krnáčom, advokátom, so sídlom AK vo Zvolene, Nám. SNP 70/36, IČO: 37 894 692, o sťažnosti E. F. voči uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica vydaného vyšším súdnym úradníkom, sp. zn. 32Ek/558/2021 zo dňa 10.11.2021, E.:L.:M.:XXXX:XXXXXXXXXX.X, takto

### rozhodol:

- I. Súd v konaní p o k r a č u j e s E. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom ul, H. I. XXXX/X, J..
- II. Súd sťažnosť E. F. z a m i e t a .
- III. Oprávnený ani E. F. n e m a j ú nárok na náhradu trov sťažnostného konania.

### odôvodnenie:

1/ Vyšší súdny úradník vydal dňa 10.11.2021 uznesenie, ktorým návrh E. F. (nar. XXXX, zomr. XXXX, ďalej v texte len „E. F. st.“) na zastavenie exekúcie zamietol (výrok I.) a oprávnenému nárok na náhradu trov exekučného konania v súvislosti s návrhom účastníčky konania na zastavenie exekúcie nepriznal (výrok II.). Rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 45 ods. 1, § 46 ods. 1 písm. a/, § 61k ods. 1, ods. 2 a 5, § 61l ods. 3 a 4 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“), § 175u ods. 3, § 175v ods. 4 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, § 166 ods. 1, 2 zákona č. 161/2015 Z.z. Civilný mimosporový poriadok, § 42b ods. 4, § 462, § 472 ods. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, § 1 ods. 1, § 9 ods. 2, § 10 ods. 1 zákona č. 233/2019 Z.z. o ukončení niektorých exekučných konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoUNEK“).

2/ Preskúmaním exekučného titulu - rozsudku Okresného súdu Zvolen, sp. zn. 9C/186/00 vydaného dňa 08.09.2000, právoplatného a vykonateľného dňa 24.10.2000, zistil, že osobou povinnou splniť povinnosť (odporca) podľa exekučného titulu bol N. F. Ten dňa XX.XX.XXXX zomrel. Z priloženého uznesenia o dedičstve Okresného súdu Zvolen, sp. zn. 5D/64/2014 dňa 26.07.2016, mal vyšší súdny úradník preukázané, že dedičstvo po ňom odmietli všetci dedičia zo zákona, ktorí prichádzali do úvahy. Vzhľadom k tomu sa dedičské konanie viedlo za účasti Slovenskej republiky, zastúpenej Okresným úradom Banská Bystrica. Keďže veritelia poručiťa dohodu o prenechaní predĺženého dedičstva na úhradu dlhov poručiťa odmietli, súd nariadil likvidáciu dedičstva. Rozsudkom, sp. zn. 17Co/190/2019 zo dňa 25.11.2020, Krajský súd v Banskej Bystrici, určil voči žalobcovi (oprávnenému v tomto konaní)

neúčinnosť právneho úkonu - darovacej zmluvy uzavretej medzi darcom: Róbertom Lehockým a obdarovanou E. F. st., spísanej vo forme notárskej zápisnice č. Nz 13184/2010, NCRIs 13407/2010, na Notárskom úrade notárky JUDr. Anny Máčajovej so sídlom vo Zvolene, ul. Kozačeka 3 (ďalej aj „darovacia zmluva“), predmetom ktorej bol na základe darovania prevod spoluvlastníckeho podielu 1/2 k nehnuteľnostiam vedeným Okresným úradom Zvolen, katastrálny odbor, zapísaným na liste vlastníctva č. XXXX, okres Zvolen, obec J., katastrálne územie J., a to: - k bytu č. 4 vo vchode č. 5 na 2.poschodí bytového domu súp. č. XXXX nachádzajúceho sa na parcele CKN č. 2581/2 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 232 m<sup>2</sup>; - k podielu na spoločných častiach a spoločných zariadeniach bytového domu a na pozemkoch CKN č. 2581/2 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 232 m<sup>2</sup> a CKN č. 2581/19 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 117 m<sup>2</sup> o veľkosti 8395/58537. Vyšší súdny úradník ďalej zistil, že na podklade exekučného titulu (rozsudku Okresného súdu Zvolen, sp. zn. 9C/186/00 vydaného dňa 08.09.2000) sa už viedla exekúcia, súdnym exekútorom, Mgr. Evou Uhaľovou, so sídlom vo Zvolene, pod sp. zn. EX 1093/2010, a táto bola zastavená podľa ZoUNEK.

3/ Po preskúmaní návrhu E. F. st. na zastavenie exekúcie konštatoval vyšší súdny úradník jeho nedôvodnosť. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3MCdo/15/2010 zo dňa 13. 10. 2011 a skutočnosť, že vo väzbe na právne následky úspešného odporovania právneho úkonu dlžníka ohľadom ušlého majetku, nasleduje exekučné konanie (ako jediná možnosť) na dosiahnutie účelu uspokojenia pohľadávky veriteľa výlučne z majetku, ktorého sa odporovaný právny úkon týkal. V prípade naplnenia prvej hypotézy ustanovenia § 42b ods. 4 Občianskeho zákonníka, pokiaľ ide o právny úkon dlžníka, ktorému veriteľ s úspechom odporoval, tento právny úkon sa považuje voči nemu za právne neúčinný, v čoho dôsledku má veriteľ právo požadovať uspokojenie svojej pohľadávky z toho, čo odporovateľným právnym úkonom ušlo z dlžníkovho majetku (smeruje voči majetku). Ak nie je možné veriteľom požadovať uspokojenie svojej pohľadávky z toho, čo odporovateľným úkonom ušlo z dlžníkovho majetku, naplní sa druhá hypotéza ustanovenia § 42b ods. 4 Občianskeho zákonníka a veriteľovi dlžníka prináleží možnosť domáhať sa náhrady voči tomu, kto mal z tohto úkonu prospech (smeruje voči osobe). Kým naplnenie prvej hypotézy umožňuje veriteľovi domáhať sa uspokojenia svojej pohľadávky len z majetku, ktorý ušiel dlžníkovi úspešne odporovaným právnym úkonom, naplnenie druhej hypotézy umožňuje veriteľovi domáhať sa uspokojenia svojej pohľadávky voči osobe, ktorá mala prospech z odporovateľného právneho úkonu dlžníka.

4/ V danom exekučnom konaní ide o takú situáciu, že osoba, ktorá nadobudla majetok od veriteľovho dlžníka na základe právneho úkonu, ktorý bol voči oprávnenému vyhlásený za neúčinný, tento majetok naďalej vlastní. Neúčinnosť právneho úkonu teda smeruje vo vzťahu k majetku a nie voči osobe. Preto pasívne legitimovaným v exekučnom konaní je veriteľov dlžník a nie osoba, ktorá na základe právneho úkonu, ktorý bol rozhodnutím súdu v zmysle § 42b Občianskeho zákonníka vyhlásený za neúčinný, nadobudla od dlžníka exekúciou postihnutý majetok. Z uvedených dôvodov E. F. st. nevystupuje v tomto exekučnom konaní v procesnom postavení povinného, nakoľko exekúcia nie je vedená proti účastníkovi konania ako osobe, ale voči majetku v jej vlastníctve, ktorý na základe neúčinného právneho úkonu ušiel z dlžníkovho majetku, a z ktorého má oprávnený právo uspokojiť svoju pohľadávku. Vyšší súdny úradník súhlasil s tvrdením E. F., že v danom prípade niet exekučného titulu, ktorý by ju zaväzoval k povinnosti peňažného plnenia voči oprávnenému, a že došlo k prechodu povinností po poručiťovi na dedičov alebo na Slovenskú republiku. Oprávnený si uplatňuje svoju pohľadávku len na základe vyhlásenej neúčinnosti právneho úkonu, ktorá smeruje len voči oprávnenému a nie z titulu dedenia, preto argumentáciu E. F. o právnom nástupníctve z titulu dedenia považoval za bezpredmetnú. Za dôvodné nepovažoval ani jej tvrdenie, že Krajský súd v Banskej Bystrici v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia, sp. zn. 17Co/190/2019 zo dňa 25.11.2020 okrem iného konštatoval, že po úmrtí dlžníka, N. F., a výsledku nadväzujúceho dedičského konania neprichádzala do úvahy žiadna exekúcia postihujúca majetok účastníka konania, ani jej spoluvlastnícky podiel k bytovej nehnuteľnosti nadobudnutý darovacou zmluvou. Vyšší súdny úradník poukázal na bod 74. jeho odôvodnenia, v ktorom je uvedené: „Posúdenie okolností - úhrady 6 500,- Eur dlžníkom, spôsob jej zápočtu na pohľadávku veriteľa a zodpovedanie otázok, či došlo k splneniu dlhu v celom rozsahu, či možno exekúciu viesť len proti osobe priamo zaviazanej z exekučného titulu - dlžníkovi žalobcu, alebo aj proti osobe, voči ktorej bola s úspechom uplatnená odporovacia žaloba, t.j. ktorá mala z veriteľom úspešne odporovaného právneho úkonu prospech, patria do kompetencie exekučného súdu a súdneho exekútora.“ Z uvedeného teda nevyplýva, že by vo svojom rozhodnutí Krajský súd v Banskej Bystrici vyslovil, že nie je možné viesť exekúciu či už voči účastníkovi konania alebo na majetok, ktorý má vo vlastníctve.

5/ E. F. st. vo svojom návrhu tiež namietla premlčanie práva priznaného exekučným titulom. Exekučný titul nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 24.10.2000. Predchádzajúca exekúcia sa začala udelením poverenia na vykonanie exekúcie, ktoré vydal Okresný súd Zvolen dňa 20.07.2010, a ktoré bolo doručené súdnemu exekútorovi dňa 21.09.2010. Pôvodná exekúcia sa teda začala v rámci premlčacej doby upravenej v ustanovení § 110 Občianskeho zákonníka, pričom počas exekúcie neplynula. Predchádzajúca exekúcia bola zastavená vydaním upovedomenia o zastavení starej exekúcie sp. zn. EX 1093/2010 dňa 19.06.2020 súdnym exekútorom, Mgr. Evou Uhaľovou. Z Oznámenia o ukončení exekučného konania vyplýva, že dňa 06.08.2020 došlo k ukončeniu exekučného konania vedeného Okresným súdom Zvolen, sp. zn. 20Er/1248/2010. Keďže oprávnený podal opätovný návrh na vykonanie exekúcie dňa 16.02.2021, teda v rámci lehoty ustanovenej v § 9 ods. 2 ZoUNEK, vyšší súdny úradník konštatoval, že k premlčaniu pohľadávky priznanej exekučným titulom nedošlo,

6/ Vzhľadom k tomu, že v predmetnej veci nejde o exekúciu medzi oprávneným a E. F. st., ale o exekúciu vedenú na majetok v jej vlastníctve, konštatoval, že nie je aktívne vecne legitimovanou na podanie námietky neprípustnosti exekúcie v zmysle § 44 Exekučného poriadku, nakoľko v zmysle zákona je na podanie tejto námietky aktívne vecne legitimovaná tretia osoba.

7/ Námietkami vo vzťahu k trovám súdneho exekútora sa vyšší súdny úradník nezaoberal, nakoľko súčasná právna úprava neumožňuje účastníkovi konania vzniesť voči trovám vyčísleným v upovedomení o začatí exekúcie námietky, prípadne iný opravný prostriedok a tieto trovy majú len predbežný charakter. Vychádzajúc z vyššie uvedeného a zo skutočnosti, že E. F. st. v návrhu na zastavenie exekúcie neuviedla žiadne ďalšie skutočnosti odôvodňujúce právny záver o zániku vymáhaného nároku, o zrušení exekučného titulu, ani o skutočnostiach brániacich vymáhatelnosti exekučného titulu, pričom neexistuje ani dôvod zastavenia exekúcie podľa osobitného predpisu, jej návrh na zastavenie exekúcie podľa § 61 ods. 3 Exekučného poriadku zamietol a oprávnenému nárok na náhradu trov exekučného konania spojených s podaním návrhu účastníka konania na zastavenie exekúcie nepriznal, nakoľko E. F. st. nie je v exekučnom konaní v procesnom postavení povinného.

8/ Voči uzneseniu podala sťažnosť E. F. st., a to najmä pre nesprávne a nenáležité zistenie a posúdenie skutkového a právneho stavu veci, pre nesprávnosť a vadnosť postupu predchádzajúceho vydaniu napádaného uznesenia, pre nedostatočné odôvodnenie a nepreskúmateľnosť uvedeného uznesenia a pre ďalšie iné vady, pre ktoré jej bola odňatá možnosť konať pred súdom. V procese interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení Exekučného poriadku, CSP, CMP, ZoUNEK a Občianskeho zákonníka zo strany vyššieho súdneho úradníka prvostupňového súdu sú obsiahnuté prvky svojvoľe, arbitrárnosti, rozpor s princípom spravodlivosti a nedostatočného odôvodnenia vydaného rozhodnutia. Súd súčasne svojvoľne redukoval rozsah oprávnení E. F. st. (najmä v otázke rozsahu a dôvodov návrhu na zastavenie exekúcie). Dodala, že napádané súdne rozhodnutie neobsahovalo autorizačnú doložku v zmysle ust. § 61 ods. 2 zák. č. 543/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov, to znamená, že toto rozhodnutie bolo právnomu zástupcovi E. F. doručené ako elektronický úradný dokument (rozhodnutie) neautorizované, ktoré procesné pochybenie predstavuje procesnú vadu rozhodnutia (nesplnenie zákonnej podmienky vydania a podpísania rozhodnutia príslušným súdnym orgánom). Zo strany exekučného súdu neboli rešpektované a dodržané ani princípy a jednotlivé ustanovenia CSP, keďže jej nebol doručený ani návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, hoci naň v rámci svojho vyjadrenia k návrhu E. F. st. na zastavenie exekúcie odkazuje. Spolu s napádaným uznesením jej bolo doručené jedine podanie oprávneného zo dňa 21.06.2021, označené ako vyjadrenie oprávneného k návrhu E. F. na zastavenie exekúcie XXXXX XXX/XX.

9/ Za primárne považovala vyriešenie otázky či v rámci dedičského konania po zomrelom dlžníkovi – povinnej osobe N. F. došlo k prechodu jeho dlhu voči oprávnenému na konkrétneho dediča (či iný subjekt), akým spôsobom a v akom rozsahu taký prechod nastal a až nadväzne je namieste posúdenie sekundárnej otázky či v prípade preukázaného prechodu dlhu na konkrétny subjekt sú splnené podmienky na uspokojenie daného dlhu (pohľadávky oprávneného) z veci tvoriacej predmet odporovaného právneho úkonu. Výsledok dedičského konania po určitom poručiteľovi a konanie o určenie neúčinnosti právneho úkonu, týkajúceho sa toho istého poručiteľa, nie je možné posudzovať izolovane. Z odôvodnenia uznesenia nie je zrejmé, na základe akých skutkových a právnych skutočností súd ustálil ako povinný subjekt v exekučnom konaní sp. zn. 32Ek/558/2021 Slovenskú republiku, teda, že dlh po zomrelom N. F. prešiel v celom rozsahu na Slovenskú republiku (ako vyhodnotil priebeh a výsledky likvidácie dedičstva a závery dedičského konania po zomrelom povinnom vo vzťahu k exekučnému

titulu) a bol preukázaný prechod alebo prevod povinnosti alebo práva z exekučného titulu (ust. § 36 a nasl. Exekučného poriadku). V prejednávanej veci dlžník zomrel a na jeho miesto po úmrtí nenastúpil žiadny iný subjekt (z výťažku likvidácie boli uspokojení prednostní veritelia dlžníka). Veriteľ (oprávnený) nedisponuje oprávnením od dedičov poručiteľa požadovať uspokojenie svojich pohľadávok do výšky nadobudnutého dedičstva. Prípadní dedičia nevstúpili do žiadnych povinností poručiteľa ako dlžníka (povinnej osoby), obdobne do žiadnych povinností dlžníka nevstúpila ani E. F. st., a v konečnom dôsledku ani subjekt označený ako „štát“. V dedičskej veci po zomr. N. F. nenastala ani situácia, že by dedičstvo pripadlo konkrétnemu štátu a toto dedičstvo spravuje konkrétny štátny orgán. Ak by tomu tak bolo, potom by navyše platila zásada, že konkrétny štát, ktorému by dedičstvo pripadlo (ako tzv. odúmrť), by zodpovedal za poručiteľove dlhy a za primerané náklady jeho pohrebu rovnako ako dedič, to znamená do výšky prevzatých aktív (porovnaj Vojčík, Peter: Komentár k Občianskemu zákonníku č. 40/1964 Zb., § 472). V rámci dedičského konania nebolo vydané žiadne rozhodnutie konštatujúce alebo potvrdzujúce vydanie dedičstva štátu ako odúmrť. V tomto smere opätovne poukázala napr. na uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 25.01.2017 sp. zn. 51Cb/22/1997.

10/ K poukazu súdu na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3MCdo/15/2010 z 13.10.2011 E. F. uviedla, že argumentácia jej návrhu na zastavenie exekúcie nebola primárne založená na tvrdeniach a interpretácii o zmene účastníkov exekučného konania vyvolanej výhradne odporovacou žalobou. Navyše, uvedené rozhodnutie netvorí súčasť ustálenej a jednotnej judikatúry, naopak sa od judikačnej praxe skôr odkláňa a odporuje napr. inej judikatúre Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, konkrétne rozhodnutiam sp. zn. 3 MCdo 5/2008 z 30. júna 2008, sp. zn. 3 Cdo 61/2008 z 30. júla 2009, sp. zn. 5 Cdo 101/2017 z 27. februára 2020, jurisdikcii krajských súdov, rozhodnutiam Okresného súdu Banská Bystrica vo veciach sp. zn. 71Ek 441/2008, či sp. zn. 39Ek 146/2017, judikatúre Najvyššieho súdu Českej republiky (rozhodnutie sp. zn. 20 Cdo 364/2002 z 27. novembra 2002, rozsudok zo dňa 27. 5. 1999, sp. zn. 2 Cdon 1703/96 či rozsudok zo dňa 18. 5. 1999 sp. zn. 31 Cdo 1704/98 ) alebo rozhodnutiu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. US 751/2016 zo dňa 25.10.2016. Súčasne dodala, že rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3MCdo/15/2010 z 13.10.2011 nie je aplikovateľné na posudzovaný prípad aj z dôvodu, že posudzovalo a riešilo skutkovo a právne odlišný skutkový stav (v danej veci nenastali skutočnosti majúce dopad na totožnosť povinnej osoby v podobe úmrtia dlžníka – povinnej osoby, nenastúpilo dedenie, odmietnutie dedičstva a nariadenie likvidácie atď.).

11/ V dedičskej veci poručiteľa N. F. (zomr. XX.XX.XXXX) bolo najskôr dedičské konanie zastavené pre nemajetnosť, v pokračovaní konania dedičia predĺžené dedičstvo odmietli, veritelia dohodu o prenechaní predĺženého dedičstva na úhradu dlhov odmietli, a preto bola vo veci súdom nariadená likvidácia dedičstva (štát nenadobudol dedičstvo po neb. N. F. ako odúmrť a tak naň nemohla prejsť ani povinnosť uhradiť dlh titulom pohľadávky oprávneného). Po právoplatnosti uznesenia o nariadení likvidácie dedičstva nemožno už postupovať podľa § 175p až 175s OSP, t.j. skončiť dedičské konanie dohodou o prenechaní predĺženého dedičstva veriteľom na úhradu dlhov, potvrdiť nadobudnutie dedičstva jedinému dedičovi alebo podľa dedičských podielov, potvrdiť, že dedičstvo pripadlo štátu alebo schváliť dohodu o vyporiadaní dedičstva; do úvahy neprichádza ani možnosť privoliť ku kvalifikovaným dispozičným úkonom dedičov ani realizačné opatrenia (viď O. B., Komentár k Občianskemu súdnemu poriadku č. 99/1963 Zb., § 175t). Obdobne po nariadení likvidácie dedičstva už nemožno postupovať podľa § 202 až 204 CMP, t.j. skončiť dedičské konanie dohodou medzi dedičmi a veriteľmi o prenechaní predĺženého dedičstva na úhradu dlhov, ani vydaním uznesenia o dedičstve (viď ust. § 205 ods. 4 CMP, v zmysle ktorého len čo uznesenie o nariadení likvidácie dedičstva nadobudne právoplatnosť, nepostupuje sa už podľa § 202 až 204). Na povinný subjekt v tomto exekučnom konaní uvedené kvázi – vlastnícke právo žiadnym spôsobom (nielen dedením) nikdy neprešlo.

12/ Nesúhlasila ani s tvrdením súdu, že stará exekúcia bola zastavená podľa ZoUNEK a nie z dôvodu, že pôvodný povinný zomrel bez právneho nástupcu. Povinný N. F. zomrel XX.XX.XXXX a aj vzhľadom na tieto časové súvislosti bol zjavne už skôr (pred prijatím a účinnosťou ZoUNEK) namiesto postup podľa § 61n ods. 1 písm. a) Exekučného poriadku, podľa ktorého exekútor vydá upovedomenie o zastavení exekúcie, ak oprávnený alebo povinný zanikol bez právneho nástupcu alebo dedičské konanie po oprávnenom alebo povinnom bolo zastavené z dôvodu, že nezanechal žiadny majetok alebo len majetok nepatrnej hodnoty. Inštitút odporovateľnosti právneho úkonu je odvodený a podmienený inštitútom od exekučného konania, od existencie ktorého je závislá jeho danosť a opodstatnenosť. Ak nie je exekučné konanie prípustné (napr. pre absenciu dlžníka, absenciu jeho právnych nástupníkov či

absenciu dedičskej sukcesie adekvátnych aktív na strane právneho nástupcu dediča ), nie je prípustná ani realizácia práva z odporovateľnosti právneho úkonu.

13/ Krajský súd v Banskej Bystrici v rámci zdôvodnenia vyhlasovaného označeného odvolacieho rozhodnutia (sp. zn. 17Co/190/2019 zo dňa 25.11.2020) okrem iného konštatoval, že po úmrtí dlžníka – povinnej osoby, N. F. a výsledku nadväzujúceho dedičského konania neprichádza do úvahy žiadna exekúcia postihujúca majetok E. F., ani jej spoluvlastnícky podiel k bytovej nehnuteľnosti nadobudnutý zmienenou darovacou zmluvou (pre úmrtie povinnej osoby a neexistenciu nástupníckeho subjektu). V nadväzujúcom písomnom odôvodnení rozsudku krajský súd konštatoval, že posúdenie súvisiacich otázok týkajúcich sa napr. úhrady sumy 6.500,- eur, spôsob jej zápočtu na pohľadávku veriteľa, splatenie dlhu v celom rozsahu či možnosti vedenia exekúcie len voči osobe priamo zviazanej z exekučného titulu alebo aj proti osobe, voči ktorej bola uplatnená odporovacia žaloba, patria do kompetencie exekučného súdu a súdneho exekútora (jedná sa o zdôvodnenie iných otázok než pri ústnom zdôvodnení vyhlasovaného rozhodnutia).

14/ E. F. st. naďalej trvala aj na tom, že je aktívne legitimovaná na podanie námietky neprípustnosti exekúcie v zmysle § 44 Exekučného poriadku. Ako účastník konania nie je v rámci oprávnenia podať návrh na zastavenie exekúcie obmedzená v rozsahu tohto svojho oprávnenia, naopak zákonná úprava ukladá navrhovateľovi uviesť všetky skutočnosti, ktoré môže ku dňu podania návrhu uplatniť. Navyiac z procesného hľadiska je takýto postup súdu neprijateľný aj z dôvodu nesúladu medzi výrokovou časťou a odôvodnením napádaného uznesenia (súd v odôvodnení napádaného uznesenia nepripustil námietku neprípustnosti exekúcie, avšak vo výrokovej časti tohto rozhodnutia takýto výrok absentuje).

15/ Na záver uviedla, že na jej strane sú dané mimoriadne okolnosti týkajúce jej osobných (zdravotných) pomerov. V roku 2021 jej bol diagnostikovaný malígnym melanóm metastatický (zhubný nádor lymfatických uzlín hlavy, tváre a krku), v súvislosti s ktorým sa podrobila viacerým zákrokom vrátane operačnej extirpácie postihnutých častí. Následne sa probuje príslušnej chemoterapii a biologickej liečbe (viď príloha). V nadväznosti na konštatované ťažké ochorenie vedie Sociálna poisťovňa konanie týkajúce sa posúdenia a priznania invalidity E. F. (viď príloha). Vzhľadom na uvedenú argumentáciu a sťažnostné dôvody sťažovateľka navrhuje vyžiadať a oboznámiť so spisom Okresného súdu Zvolen vedeného pod sp. zn. 5D/64/2014 a nadväzne sa domáha zrušenia napádaného uznesenia v intenciiach dôvodov podanej sťažnosti a vrátenia veci prvostupňovému orgánu na opätovné konanie a rozhodnutie, pričom zdvorilo žiada aj o prihliadnutie na jej ťažký zdravotný stav.

16/ Oprávnený považoval sťažnosť E. F. st. za nedôvodnú. K výčitke, že jej nebol doručený návrh na vykonanie exekúcie uviedol, že exekúcia sa proti nej nevedie, E. F. st. teda nemá postavenie povinnej v prebiehajúcom exekučnom konaní, ale je len osobou, ktorá vlastní majetok, voči ktorému na vedenie exekúcie oprávneného oprávňuje právoplatný rozsudok judikujúci neúčinnosť právneho úkonu, ktorým účastníčka majetok nadobudla, preto jej ani nebol doručený návrh na vykonanie exekúcie. Neuviedla žiadny relevantný právny argument alebo ustanovenie zákona, z ktorého by vyplývalo, že návrh na začatie exekúcie by jej mal byť doručovaný, a prečo by jej malo byť umožnené vyjadrovať sa k návrhu na vykonanie exekúcie, ktorý proti nej nesmeruje. Smeruje len proti jej majetku, pri ktorom bolo už právoplatne rozhodnuté, že voči nemu exekúcia v rámci vymáhania pohľadávky voči dlžníkovi vedená byť môže. Boli jej doručované všetky písomnosti, ktoré sa jej týkali a proti ktorým mala právo uplatniť prostriedky obrany, čoho dôkazom v neposlednom rade je aj prebiehajúce konanie o jej návrhoch.

17/ V súvislosti s pasívnou legitimáciou štátu v tomto exekučnom konaní a spôsobom prechodu práv a povinností po úmrtí fyzickej osoby, resp. k procesu dedičského konania, sa oprávnený pridŕžoval svojej argumentácie o prechode kvázi-vlastníckeho práva na štát po úmrtí fyzickej osoby, ktorá previedla neúčinným právnym úkonom časť svojho majetku na inú osobu – E. F.. Považoval ju za najviac kompatibilnú s právnym poriadkom ako celkom, pretože ako jediná nevyžaduje myšlienkový experiment s „osirotenou pozostalosťou“ vlastníckeho práva nebohého N. F. existujúceho po neúčinnosti právneho úkonu len voči nemu ako oprávnenému. Ak by súd neprijal jeho argumentáciu, jeho oprávnenie vykonať exekúciu voči ušlému majetku by zaniklo, čo považoval za absurdné a znamenalo by, že Krajský súd v Banskej Bystrici, ktorý rozhodoval o neúčinnosti právneho úkonu, vydáva rozhodnutia bez zmyslu a bez právnej relevancie, čo je v materiálnom právnom štáte neprípustné. Za jedinou ďalšiu prípustnú interpretáciu považoval to, že toto právo na štát neprešlo, ale „nejakým spôsobom samostatne aj naďalej existuje bez subjektu, ktorému by toto kvázi-vlastnícke právo patrilo“. Je zrejmé, že práve túto

interpretáciu si súd zvolil v prejednávanej veci v napadnutom uznesení, keď sa právnym nástupníctvom v rámci dedičského konania alebo mimo neho nezaoberal, ale procesné postavenie štátu určil analógiou iuris. Proti uzneseniu sťažnosť nepodal, keďže rozhodnuté bolo v jeho prospech, no i naďalej sa domnieval, že výklad prechodom kvázi-vlastníckeho práva na štát je bližší a kompatibilnejší právnemu systému Slovenskej republiky, ako výklad o osirotenej pozostalosti kvázi vlastníckeho práva bez subjektu tohto práva a analogickým formálnym účastníctvom štátu. Výklad E. F. považoval za nezrozumiteľný a bez uvedenia jednoznačného riešenia sporu iného ako účastníčkou implicitne naznačeného „zániku“ práva vyplývajúceho z právoplatného rozsudku určujúceho neúčinnosť ešte pred jeho samotným vydaním.

18/ Ustanovenie § 44 Exekučného poriadku jednoznačne neupravuje prípady, keď nemá byť vedená exekúcia na majetok tretej osoby – osoby, proti ktorej sa exekúcia nevedie, a teda osoby, ktorá nie je povinným. Právoplatnosťou rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici o neúčinnosti odporovaného právneho úkonu sa voči nemu ako oprávnenému na majetok špecifikovaný v tomto rozhodnutí, pri ktorom je na liste vlastníctva zapísaná E. F. hľadí, ako keby jeho vlastníkom bol aj naďalej dlžník. Z pohľadu tohto exekučného konania E. F. nie je vlastníčkou exekvovaného podielu na byte. Uplatniť svoje právo na vylúčenie veci z exekúcie by mohla len na jej vlastnícky patriaci podiel (druhú polovicu nehnuteľnosti, ktorá je predmetom exekúcie), na túto sa však exekúcia ani nevedie. Vo zvyšku je podľa neho sťažnosť všeobecná, bez uvedenia jedinej konkrétnej vady či iného nedostatku napadnutého uznesenia. Záver sťažnosti považoval za nekonkrétny a nezrozumiteľný a čoho sa poukazom na judikatúru k odôvodneniu súdnych rozhodnutí chce domôcť. Takáto výhradne proklamačná argumentácia, bez akejkoľvek spojitosti s napadnutým uznesením nemôže vyvrátiť správnosť uznesenia. I napriek jej nepriaznivej situácii, s tým, že výkon jeho práv k tomuto ľudskému nešťastiu nevedol a ani vzniknutý stav nezavinil, mal oprávnený za to, že ak by dlžník splnil svoj dlh včas a riadne, tento spor by nikdy nevznikol. Dlžník sa však chcel vyhnúť svojmu plneniu, čo osvedčuje aj úspech odporovacej žaloby, pri ktorej napokon ani E. F. (st.) neuneslo dôkazné bremeno. Na základe všetkého vyššie uvedeného navrhol, aby súd po skutkovom a právnom posúdení veci sťažnosť zamietol. Zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov právneho zastúpenia za toto vyjadrenie.

19/ Dňa 27.01.2023 E. F. st. zomrela. Z uznesenia Okresného súdu Zvolen, prostredníctvom JUDr. Kristíny Štefánikovej, notára so sídlom vo Zvolene, č. k. 7D/20/2023-97, Dnot 33/2023 zo dňa 21.03.2023, právoplatného dňa 21.03.2023 súd zistil, že nehnuteľnosť (ktorej polovica je predmetom tohto exekučného konania) sa stala jej dcéra, E. F. v celosti. Súd preto ďalej konal s ňou (s tým, že ju v tomto uznesení bude ďalej označovať ako „E. F. ml.“) a umožnil jej k podanej sťažnosti jej právnej predchodkyne vyjadriť sa.

20/ E. F. ml. doručila dňa 19.06.2023 súdu vyjadrenie, v ktorom uviedla, že sa v celom rozsahu stotožňuje s obsahom, argumentáciou a dôvodmi sťažnosti jej matky podanej voči uzneseniu Okresného súdu v Banskej Bystrici zo dňa 10.11.2021 sp. zn. 32Ek/558/2021. Súčasne uviedla, že jej v exekučnom konaní nebolo priznané zodpovedajúce procesné postavenie, napr. aj tým, že jej nebol sprístupnený súdny exekučný spis. Za neprijateľné v podmienkach materiálneho právneho štátu považovala tvrdenie oprávneného, že E. F. st. nemala postavenie povinnej osoby v prebiehajúcom exekučnom konaní, ale bola „len osobou, ktorá vlastní majetok, voči ktorému na vedenie exekúcie oprávneného oprávňuje právoplatný rozsudok judikujúci neúčinnosť právneho úkonu ...“. Účastníkom exekučného konania môžu byť aj tzv. iné osoby (napr. manžel povinného, vydražiteľ, osoby procesne legitimované na podanie návrhov na odklad a zastavenie exekúcie na základe tzv. excindačnej žaloby a pod). Analogicky by potom postavenie účastníka a oprávnenia k nemu patriace mali prislúchať aj E. F. L., resp. E. F. ml. aj s prihliadnutím na skutočnosť, že E. F. ml. nebola a nie je dlžníkom oprávneného, ani nebola účastníkom odporovateľného úkonu a svoje vlastnícke právo k dotknutému bytu ani sčasti nenadobudla odporovateľným úkonom, ale dedením po E. F. L.. Ochrana povinného a iných účastníkov konania musí byť založená na štyroch základných postulátoch: a) exekúciu možno vykonať len na uspokojenie existujúcich práv, b) exekúciu možno vykonať len za podmienok a spôsobmi, ktoré ustanovuje zákon, c) exekúciu možno vykonať len v rozsahu, ktorý stačí na uspokojenie oprávneného, d) exekúciu možno vykonať len z majetku povinného. Z postupu exekučného súdu nie je ani zrejmé, aké kritériá a dôvody aplikoval a aplikuje pri selekcii doručovania jednotlivých podaní a rozhodnutí v exekučnom konaní vo vzťahu k E. F. L., resp. E. F. ml., i keď v napádanom uznesení zo dňa 10.11.2021 súd označoval E. F. st. ako účastníka konania. E. F. ml. v zhode so sťažnosťou E. F. st. konštatuje vedenie exekúcie voči subjektu nemajúcemu právne postavenie povinnej osoby, ktorá skutočnosť diskvalifikuje danú exekúciu

ako neprípustnú. Ustálená judikatúra uvádza, že „ súdna exekúcia môže byť nariadená len na základe titulu, ktorý je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Ak bude exekúcia podľa titulu, ktorý tieto požiadavky nespĺňa, aj napriek tomu nesprávne nariadená, musí byť v každom štádiu konania i bez návrhu zastavená “ (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3 Cdo 164/96 z 27.01.1997).

21/ K argumentácii oprávneného o prechode kvázi vlastníckeho práva poukázala na to, že Krajský súd v Banskej Bystrici, rozhodujúci o neúčinnosti právneho úkonu, rozhodoval v zásade len o otázke týkajúcej sa rozsahu majetku povinného, ktorý možno exekvovať za predpokladu splnenia a existencie zákonných podmienok a predpokladov pre nariadenie a vedenie výkonu exekúcie. Aj tento súd zdôraznil, že ani úspešným odporovaním právneho úkonu priameho dlžníka nedochádza k zmene v osobe povinného z exekučného titulu a povinným zostáva osoba ustálená exekučným titulom. Voči strane odporovateľného úkonu, mimo povinného dlžníka, ani voči žiadnemu inému subjektu, na ktorý neprešla povinnosť stanovená exekučným titulom z dlžníka (povinného), nie je možné viesť exekúciu. Ak nie je exekučné konanie prípustné (napr. pre absenciu dlžníka, absenciu jeho právnych nástupcov či absenciu dedičskej sukcesie adekvátnych aktív na strane právneho nástupcu dediča ), nie je prípustná ani realizácia práva z odporovateľnosti právneho úkonu. Rozhodnutím o neúčinnosti právneho úkonu nevzniká žiadny nový vlastnícky vzťah (právo), ani „kvázi – vlastnícke právo“ (ktorý inštitút a druh vlastníckeho práva právny poriadok nepozná ), a nedochádza ani k zmene povinného ustáleného exekučným titulom. Rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 25.11.2020 sp. zn. 17Co/190/2019 nedošlo k zmene povinnej osoby ustálenej exekučným titulom (zostal ním N. F.), ani nedošlo k vzniku „ kvázi – vlastníckeho práva “ v prospech štátu ako subjektu netotožného s povinnou osobou (žiadny štát nebol a ani nestal sa nositeľom povinností uložených povinnému exekučným titulom). Samotné rozhodnutie o neúčinnosti právneho úkonu nemá povahu exekučného titulu. Skutočnosť, že v súdnej praxi sa v konaniach o určenie neúčinnosti právneho úkonu pre zvýraznenie a rozlíšenie povahy a účelu tohto konania používajú pojmy „ exekúcia voči majetku “ a „ exekúcia voči osobe “ znamená len to, že podľa časti právnych názorov exekúciu voči osobe (strane) zúčastnenej na odporovateľnom právnom úkone (neidentickéj s dlžníkom ako povinným) nemožno viesť a prichádza do úvahy len exekúcia voči majetku tejto osoby (teda, že neúčinnosť právneho úkonu smeruje vo vzťahu k majetku, a nie proti osobe) s tým, že aj v takom prípade musí byť exekúcia vedená voči konkrétnej povinnej osobe zaťaženej exekučným titulom uloženou povinnosťou. V žiadnom prípade nemôže byť vedená abstraktná „ exekúcia voči majetku “ , v ktorej majetok zastupuje štát bez toho , aby bol vlastníkom daného majetku a bol nositeľom povinnosti uloženej exekučným titulom. Tak ako oprávnený používa absurdný neurčitý pojem „ kvázi vlastnícke právo “, potom v kontexte s tým aj štát vyznieva ako „ kvázi povinný “ a sporná exekúcia ako „ kvázi exekúcia “. Takýto stav E. F. ml. odmieta ako ústavnoprávne neutržateľný.

22/ Stav, pri ktorom sa rozchádzajú skutkové a právne tvrdenia oprávneného a exekučného súdu týkajúce sa východísk, dôvodov a účastníkov návrhu na začatie exekúcie a samotnej exekúcie (súd napr. tvrdí, že v danom prípade si oprávnený uplatňuje svoju pohľadávku len na základe vyhlásenej neúčinnosti právneho úkonu , ktorá smeruje len voči oprávnenému a nie z titulu dedenia, pričom samotný oprávnený ustálenie štátu ako povinného odôvodňuje inými skutkovými a právnymi argumentami) nie je v právnom štáte prípustný a akceptovateľný, ide o stav právnej neistoty a nestability, znamenajúci, že súd nariadil exekúciu na základe iných skutkových a právnych tvrdení než navrhoval oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie. Dodala, že matka nakoniec onkologickému ochoreniu podľahla, pričom predtým na onkologické ochorenie zomrel aj jej otec, čím ako jediné dieťa stratila celú najbližšiu rodinu. Vzhľadom na uvedené dôvody a argumentáciu navrhla vyžiadať a oboznámiť sa so spisom Okresného súdu Zvolen vedeného pod sp. zn. 5D/64/2014 a nadväzne sa domáhala zrušenia napádaného uznesenia v intenciách dôvodov podanej sťažnosti a vrátenia veci prvostupňovému orgánu na opätovné konanie a rozhodnutie. Súčasne E. F. ml. podala aj samostatne návrh na zastavenie predmetnej exekúcie.

23/ Oprávnený k podaniu E. F. ml. uviedol, že jej jediným argumentom je, že úmrtím N. F. ako povinného z exekučného titulu bez toho, aby došlo k dedeniu, sa „nulifikoval“ právoplatný rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 17Co/190/2019, ktorým bola určená neúčinnosť prevodu spoluvlastníckeho podielu na byte na E. F. st. (a ktorý sám bol vydaný po smrti N. F.). Žiadny právny predpis výslovne neustanovuje postup, čo sa stáva s judikovanou neúčinnosťou právneho úkonu po tom, čo pôvodný prevodca zanikol bez právneho nástupcu, ale subjekt na ktorý bol majetok neúčinne prevedený, a aj tento majetok ďalej existujú. Od súdu sa teda nevyhnutne vyžaduje, aby postupoval v zmysle procesných ustanovení, ktoré takúto situáciu upravujú. S poukazom na § 200 Exekučného poriadku, čl. 2 ods. 2, čl. 3 ods. 1, čl. 4 CSP a čl. 20 ods. 1 Ústavy SR uviedol, že ustanovenia právnych predpisov o neúčinnosti

právných úkonov nemajú iný účel, ako ochranu vlastníckeho práva. Porušením, ignorovaním alebo obchádzaním účelu ustanovení o odporovateľnosti právnych úkonov nevyhnutne dôjde k porušeniu ústavného práva oprávneného na vlastníctvo. Čo sa týka postavenia E. F. ml. ako právneho nástupcu E. F. st. v dôsledku dedenia, toto nemôže predstavovať, pri rozumnom usporiadaní vzťahov s prihliadnutím na § 42b ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) žiadny problém. E. F. st. bola osobou, ktorá mala z odporovaného právneho úkonu prospech a ktorá s N. F. odporovaný právny úkon dojednala. E. F. ml. je dedičom po E. F. st., t.j. v zmysle § 42b ods. 3 OZ právo oprávneného odporovať tomuto právnomu úkonu a s tým spojené dôsledky sa dotýkajú nevyhnutne aj E. F. ml.. V čase, keď sa stala E. F. ml. vlastníčkou predmetného bytu, bol právny úkon, ktorým byt nadobudla jej poručiiteľka už právoplatne vyhlásený za neúčinný a dokonca už prebiehala exekúcia a na príslušnom liste vlastníctva bola evidovaná poznámka o vedení exekučného konania. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3Obdo/90/2019. E. F. ml. si bola vedomá toho, že právny úkon na základe ktorého E. F. st. nadobudla spoluvlastnícky podiel na byte bol právoplatne odporovaný, čo vyplýva z uznesenia sp. zn. 7D/20/2023, Dnot 33/2023 zo dňa 21.03.2023, ktoré predložila do konania účastníčka. V čase prechodu vlastníckeho práva k danému bytu na E. F. ml. bola už na príslušnom LV zapísaná poznámka o vedení exekúcie na príslušný spoluvlastnícky podiel. Preto do tejto exekúcie vstúpila a v zmysle § 200 Exekučného poriadku v spojení s § 65 ods. 1 CSP prijala stav konania tak ako ho predchodkyňa zanechala. S poukazom na § 35 Exekučného poriadku je E. F. ml. účastníčka tohto exekučného konania len v časti konania, v ktorej jej toto postavenie priznáva Exekučný poriadok. Nedisponuje právami ako povinný v exekučnom konaní. Ako také jej prislúcha len právo namietať právo k veci, ktoré nepripúšťa exekúciu podľa § 44 Exekučného poriadku. Toto však neuplatnila. Vzhľadom na všetko vyššie uvedené, ako aj vzhľadom na to, že jediným argumentom účastníčky proti exekúcii je to, že si chce ponechať to, o čo bola ukrátená jeho pohľadávka a toto zakladá len na formálnych medzerách právnych predpisov miesto akéhokoľvek racionálneho a spravodlivého dôvodu, trval na pokračovaní v exekúcii a žiadala, aby súd po posúdení sťažnosť účastníčky zamietol. Zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

24/ Podľa § 202 ods. 1 druhá veta Exekučného poriadku sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

25/ Podľa § 200 Exekučného poriadku na exekučné konanie sa použijú ustanovenia CSP, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

26/ Podľa § 63 ods. 1 a 2 CSP ak strana zomrie počas konania skôr, ako sa konanie právoplatne skončí, súd posúdi podľa povahy sporu, či má konanie zastaviť, alebo či v ňom môže pokračovať. V konaní súd pokračuje najmä vtedy, ak ide o majetkový spor. Súd rozhodne, že v konaní pokračuje s dedičmi strany, prípadne s tými, na ktorých podľa výsledku dedičského konania prešlo právo alebo povinnosť, o ktorú v konaní ide, a to len čo sa skončí konanie o dedičstve.

27/ Podľa § 65 ods. 1 CSP právny nástupca podľa § 63 a 64 prijíma stav konania ku dňu zániku procesnej subjektivity svojho predchodcu.

28/ Podľa § 250 ods. 1 CSP ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

29/ Podľa § 61k ods. 1 Exekučného poriadku, súd exekúciu zastaví v celom rozsahu alebo v časti, ak a/ po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku, b/ exekučný titul bol zrušený, c/ je tu dôvod podľa osobitného predpisu, pre ktorý sú uznanie alebo výkon cudzieho exekučného titulu neprípustné, ibaže ho bolo možné v konaní už skôr uplatniť (§ 54 ods. 2), d/ sú tu iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu.

30/ Podľa § 61k ods. 2 Exekučného poriadku povinný môže z dôvodov podľa odseku 1 podať do 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie návrh na zastavenie exekúcie. Návrh na zastavenie exekúcie musí byť odôvodnený a musia v ňom byť uvedené všetky skutočnosti, ktoré povinný môže ku dňu podania návrhu uplatniť. Takýto návrh má odkladný účinok.

31/ S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti a v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami súd preskúmal napadnuté rozhodnutie, vec prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 249 CSP a zistil, že sťažnosť nie je dôvodná.

32/ V priebehu sťažnostného konania došlo k strate právnej subjektivity E. F., st. (dňa XX.XX.XXXX zomrela), súd preto ďalej konal s jej právnou nástupkyňou, E. F. ml.. Jej právne nástupníctvo mal preukázať z uznesenia Okresného súdu Zvolen, č.k. 7D/20/2023-97 zo dňa 21.03.2023, právoplatného dňa 21.03.2023, z ktorého je zrejmé, že byt v 1/2, ktorý má byť postihnutý exekúciou, bol prejednaný v dedičstve po poručiiteľke E. F. st., a jeho výlučnou dedičkou sa stala E. F. ml.. Pri zmene subjektu na strane oprávneného alebo povinného (napr. aj z dôvodu úmrtia pôvodného účastníka konania) súd v exekučnom konaní podľa § 36 a § 37 Exekučného poriadku na takú zmenu prihladne vydaním poverenia, resp. dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie. Tento postup sa však uplatňuje v prípade zmeny základných subjektov exekučného konania (povinný a oprávnený). Nakoľko E. F. má postavenie iného účastníka exekučného konania súd zvolil postup analógiou legis a podľa § 63 ods. 2 CSP rozhodol o pokračovaní v exekučnom konaní s E. F. ml. (výrok I. tohto uznesenia). V zmysle § 65 ods. 1 CSP prijala E. F. ml. stav konania ku dňu zániku procesnej subjektivity svojej predchodkyne, E. F. st. (preto v ďalšej časti rozhodnutia už nie je v zásade potrebné rozlišovať, či sa jedná o E. F. ml. alebo st.).

33/ Pokiaľ ide o jej tvrdenie, že nie je a nebola dlžníkom oprávneného, ani účastníkom odporovacieho právneho úkonu a svoje vlastnícke právo k dotknutému bytu nadobudla dedením, súd uvádza, že tieto tvrdenia nemajú zásadný význam na pokračovanie exekúcie postihujúcej majetok, ktorý E. F. st. nadobudla vo vzťahu k oprávnenému neúčinným právnym úkonom. E. F. ml. následne nadobudla majetok (postihnutý neúčinnosťou právneho úkonu vo vzťahu k oprávnenému) priamo od osoby, ktorá mala z odporovateľného právneho úkonu dlžníka majetkový prospech (čo nachádza svoje vyjadrenie i v § 42b ods. 3 Občianskeho zákonníka, kedy môže veriteľ odporovať právnemu úkonu aj proti priamym dedičom alebo právnym nástupcom osôb, ktoré s dlžníkom dojednali odporovateľný právny úkon). Ako univerzálnemu právnemu nástupcovi (jedinému dedičovi) po E. F. st. jej zároveň bolo už minimálne z dedičského konania a uznesenia o dedičstve č.k. 7C/20/2023-97 zo dňa 21.03.2023 známe, že nadobúda aj exekúciou zaťažený majetok a rovnaké skutočnosti sú zaznamenané aj na liste vlastníctva č. XXXX, pre k.ú. J.: „Poznámka k B4 Upovedomenie o spôsobe vykonania exekúcie 420EX 527/21-7 na spoluvlastnícky podiel 1 nehnuteľností povinnej získané z odporovateľného právneho úkonu. Nehnuteľnosti vedené v časti A LV, súdny exekútor JUDr. Žofia Žabková, Nám. Matice slovenskej 6, Žiar nad Hronom, P 223/2021 zapísané dňa 01.06.20021.“ Podľa § 61d ods. 1 Exekučného poriadku po doručení upovedomenia o začatí exekúcie nemožno nakladať s majetkom podliehajúcim exekúcii bez predchádzajúceho písomného súhlasu exekútora s výnimkou bežných právnych úkonov. Ak by uvedený zákaz (inhibitórium) bol porušený, súdny exekútor by na taký právny úkon neprihliadal a mohol by tento majetok, bez zreteľa na uskutočnené porušenie inhibitória, exekvovať. E. F. (ml.) teda musí strpieť výkon exekúcie na majetok, ktorý odporovateľným právnym úkonom ušiel z majetku povinného z exekučného titulu (N. F.) v prospech E. F. st., a po ktorej priamou a jedinou dedičkou sa stala E. F. ml..

34/ V súvislosti so samotnou sťažnosťou voči uzneseniu vyššieho súdneho úradníka o zamietnutí návrhu E. F. st. na zastavenie exekúcie, namietala E. F. (st. i ml.) tieto zásadné skutočnosti: a/ že v rámci dedičského konania po zomrelom dlžníkovi nedošlo k prechodu jeho dlhu voči oprávnenému na konkrétneho dediča (či iný subjekt), resp. súd neodôvodnil akým spôsobom a v akom rozsahu; b/ že nemožno viesť exekúciu na majetok, resp. spoluvlastnícky podiel E. F. k bytovej nehnuteľnosti nadobudnutý z neúčinného právneho úkonu; c/ že E. F. bola odňatá možnosť konať pred súdom.

35/ Exekučné konanie je vedené na podklade exekučného titulu – rozsudku Okresného súdu Zvolen, sp. zn. 9C 186/00 zo dňa 08.09.2000. Oprávnený v exekučnom konaní je oprávnený z exekučného titulu. Povinný z exekučného titulu – N. F. zomrel ešte pred začatím exekučného konania, v dôsledku čoho je v exekučnom konaní za povinného označený štát (SR) v zastúpení Okresného úradu Banská Bystrica. Exekúcia však nie je vykonávaná na majetok štátu, ale na majetok tretej osoby [spoluvlastnícky podiel 1/2 k nehnuteľnostiam vedeným Okresným úradom Zvolen, katastrálny odbor, zapísaným na liste vlastníctva č. XXXX, okres Zvolen, obec J., katastrálne územie J., a to: - k bytu č. 4 vo vchode č. 5 na 2.poschodí bytového domu súp. č. XXXX nachádzajúceho sa na parcele CKN č. 2581/2 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 232 m<sup>2</sup>; - k podielu na spoločných častiach a spoločných zariadeniach bytového domu a na pozemkoch CKN č. 2581/2 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 232 m<sup>2</sup> a CKN č. 2581/19 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 117 m<sup>2</sup> o veľkosti 8395/58537 (ďalej i len „byt

v 1“)], nadobudnutý z neúčinného právneho úkonu vo vzťahu k oprávnenému, na základe rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 17Co/190/2019 - 459 zo dňa 25.11.2020.

36/ V prvom rade súd objasní, prečo nie je povinným v exekúcii povinnou osoba, ktorá mala z odporovateľného právneho úkonu prospech, t.j. E. F., a to aj napriek tomu, že sa exekúciou má postihnúť jej majetok. E. F. má v zmysle § 35 ods. 1 Exekučného poriadku postavenie tretej osoby, resp. účastníka konania v tej časti, v ktorej jej toto postavenie priznáva Exekučný poriadok. V dôsledku toho, že exekúcia sa v tomto prípade môže vykonať len postihnutím majetku, ktorý ušiel dlžníkovi z exekučného titulu neúčinným právnym úkonom, t.j. predajom nehnuteľnosti (bytu v 1), ktorý je podľa údajov katastra nehnuteľností vo vlastníctve E. F., táto je de facto účastníčkou pre celé exekučné konanie. Pravidlo, že povinný musí byť vlastníkom exekvovanej (v exekúcii speňaženej) nehnuteľnosti, sa neuplatní, a to i s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3MCdo 15/2010, na ktoré správne poukázal vyšší súdny úradník v napadnutom uznesení. Ustanovenie § 42b ods. 4 Občianskeho zákonníka (právo veriteľa na uspokojenie z predmetu neúčinného právneho úkonu) je totiž osobitným ustanovením, ktorý má aplikačnú prednosť pred všeobecným pravidlom vyjadreným v § 134 ods. 1 Exekučného poriadku. Rozhodnutie, ktorým súd (Krajský súd v Banskej Bystrici) odporovacej žalobe vyhovel, nerieši postavenie účastníkov exekučného konania; určuje len neúčinnosť právneho úkonu s tými dôsledkami, že veriteľ (oprávnený) môže požadovať uspokojenie svojej vymáhateľnej pohľadávky z toho, čo daným právnym úkonom ušlo z dlžníkovho (povinného) majetku. Neúčinnosť právneho úkonu smeruje vo vzťahu k majetku a nie voči osobe. Preto pasívne legitimovaným v exekučnom konaní môže byť len povinný z exekučného titulu (príp. jeho nástupca), nie osoba, ktorá na základe právneho úkonu, ktorý bol rozhodnutím súdu v zmysle § 42b Občianskeho zákonníka vyhlásený za neúčinný, získala prospech. Z uvedeného dôvodu nie je E. F. v konaní pasívne legitimovaným subjektom, teda povinným, ktorému bola exekučným titulom uložená povinnosť.

37/ Za nedôvodnú súd považoval jej námietku, že rozhodnutie sp. zn. 3MCdo 15/2010 nie je v danej veci použiteľné a je ojedinelé, pričom ako protiargument uviedla rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3MCdo 5/2008, 3Cdo 61/2008, 5Cdo 101/2017, rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 751/2016 z 25.10.2016, ale aj rozhodnutia tunajšiemu sp. zn. 71Ek 441/2008 (zrejme mala na mysli 71Ek 441/2018) a 39Ek 146/2017. Podľa rozhodovacej praxe tunajšieho súdu je v prípade úspešne odporovaného právneho úkonu povinným vždy povinný z exekučného titulu a nie osoba, ktorá mala z takého úkonu prospech (viď napr. uznesenie sp. zn. 33Ek 203/2017). Rozhodnutie, sp. zn. 71Ek 441/2008 (ale i 39Ek 146/2017) E. F. nesprávne interpretovala, pretože z neho plynie opačný, než ňou prezentovaný záver. Podľa rozhodnutia 71Ek 441/2008 bola exekúcia zastavená z dôvodu nedostatku pasívnej legitímácie, pretože povinným v exekúcii nebola osoba (dlžník), ktorej bola exekučným titulom uložená povinnosť, ale tretia osoba, na ktorú bolo prevedené vlastnícke právo úkonom, ktorému oprávnený úspešne odporoval (t.j. osoba, ktorá mala z odporovaného právneho úkonu prospech). Staršiu judikatúru, na ktorú poukazovala E. F. (3Cdo 61/2008, 3MCdo 5/2008) možno považovať za preknanú rozhodnutím 3MCdo/15/2010, v ktorom bol náležite zdôvodnený odklon od skoršieho rozhodnutia (3MCdo 5/2008), najmä tým, že dôsledne rozlišuje dve hypotézy § 42b Občianskeho zákonníka. Časť vety za bodkočiarkou ustanovenia § 42b ods. 4 Občianskeho zákonníka smeruje voči osobe a nie voči majetku, ako je tomu v časti vety pred bodkočiarkou uvedeného ustanovenia. Tak ako uviedol už vyšší súdny úradník v napadnutom uznesení, predmetné ustanovenie pri naplnení prvej hypotézy umožňuje veriteľovi uspokojiť svoju pohľadávku z toho, čo odporovateľným právnym úkonom ušlo z dlžníkovho majetku a nie voči tomu, kto tento ušlý majetok dlžníka nadobudol (smeruje voči majetku). Ak nie je možné veriteľom požadovať uspokojenie svojej pohľadávky z toho, čo odporovateľným právnym úkonom ušlo z dlžníkovho majetku, naplní sa druhá hypotéza ustanovenia § 42b ods. 4 Občianskeho zákonníka a veriteľovi dlžníka prináleží možnosť domáhať sa náhrady voči tomu, kto mal z tohto úkonu prospech. Kým naplnenie prvej hypotézy umožňuje veriteľovi domáhať uspokojenia svojej pohľadávky len z majetku, ktorý ušiel dlžníkovi úspešne odporovaným právnym úkonom, naplnenie druhej hypotézy umožňuje veriteľovi domáhať sa uspokojenia svojej pohľadávky voči osobe, ktorá mala prospech z odporovateľného právneho úkonu dlžníka. V prejednávanej veci ide o takú situáciu, že osoba (E. F. st.), ktorá nadobudla majetok od veriteľovho dlžníka na základe právneho úkonu, ktorý bol voči oprávnenému vyhlásený za neúčinný, v čase začatia exekúcie vlastnila a následne po jej smrti (v priebehu exekúcie) tento prešiel do vlastníctva jej priameho právneho nástupcu, dediča, E. F. ml..

38/ K rozhodnutiu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp zn. II. ÚS 751/2016 zo dňa 25. 10. 2016 súd uvádza, že ide o uznesenie z predbežného prerokovania veci a nie o meritórne rozhodnutie vo veci, v ktorom ústavný súd dospel k záveru, že závery okresného súdu a najvyššieho súdu k otázke pasívnej legitímácie sťažovateľky ako povinnej v exekučnom konaní na základe návrhu odporujúcej veriteľky na vykonanie exekúcie sú ústavne udržateľné a korektné, nie sú arbitrárne. Toto rozhodnutie tiež predchádza neskoršiemu rozhodnutiu Ústavného súdu SR, sp. zn. II. ÚS 153/2020 z 15.04.2020, ktoré sa týkalo rozhodnutia tunajšieho súdu 71Ek 441/2018, o ktorom sa už súd vyjadril vyššie, so záverom, že také rozhodnutie je ústavne udržateľné a nie je arbitrárne. Ani rôzne rozhodnutia súdov Českej republiky nie sú v danej exekučnej veci náležité. Hoci právna úprava odporovateľnosti právnych úkonov v Občianskom zákonníku je obdobná ako v Českej republike, právna úprava výkonu rozhodnutia je odlišná, už len pre dvojkoľajnosť vymáhania pohľadávok tak súdom, ako aj súdnym exekútorom. Z uvedených dôvodov, a tiež z dôvodov že podľa ustálenej súdnej praxe najvyšších súdnych autorít Slovenskej republiky sa rozhodnutia súdnych orgánov Českej republiky nepovažujú sa súdnu prax najvyšších súdnych autorít podľa Civilného sporového poriadku, sa súd osobitne nevyjadruje k rozhodnutiam Najvyššieho súdu Českej republiky.

39/ Pokiaľ E. F. apelovala, že rozhodnutie sp. zn. 3MCdo/15/2010 nie je na danú vec možné použiť, pretože išlo o odlišnú skutkovú situáciu, keď dlžník veriteľa zomrel, osoba, ktorá majetok od dlžníka nadobudla tento ďalej previedla, teda už nedisponovala majetkom, ktorý dlžníkovi ušiel a vymáhaná suma od povinnej osoby je nižšia ako uvedená v exekučnom titule, súd musí uviesť, že vyšší súdny úradník poukazom na judikát 3MCdo 15/2010 riešil len to, či môže byť za osobu povinnú v exekučnom konaní označený povinný z exekučného titulu alebo E. F. st., nakoľko vyriešenie tejto otázky bolo úlohou exekučného súdu (ako to uviedol už aj Krajský súd v uznesení č. k. 17Co/190/2019-459). Ak by exekučný súd dospel k záveru, že povinnou bude E. F. st., potom by otázka právneho nástupcu osoby povinnej z exekučného titulu nebola pre rozhodnutie vôbec podstatná. Keďže však dospel k záveru, že povinným môže byť v exekučnom konaní len osoba povinná z exekučného titulu, následne riešil, ktorý subjekt po zomrelom povinnom má byť v tomto exekučnom konaní označený za povinného.

40/ Za najvýznamnejšie pre prípustnosť vedenia exekúcie považovala E. F. tvrdenie, že dedičstvo po povinnom z exekučného titulu nenadobudol žiaden dedič, ani štát, keďže bola nariadená jeho likvidácia a teda nik nevstúpil do jeho práv a povinností. Žiadna osoba teda nemôže byť povinným v exekučnom konaní. Podľa § 35 ods. 1 Exekučného poriadku je pred vydaním poverenia na vykonanie exekúcie účastníkom oprávnený, po jeho vydaní sa účastníkom stáva aj povinný; iné osoby sú účastníkmi len tej časti konania, v ktorej im toto postavenie priznáva tento zákon. Z uvedeného vyplýva, že oprávnený a povinný sú elementárnymi účastníkmi exekučného konania, bez existencie ktorých nie je možné exekúciu vykonať. Oprávnený je osobou, ktorej bolo priznané právo z exekučného titulu a povinnou osobou je osoba, ktorej bola exekučným titulom uložená povinnosť. Otázka subjektu vystupujúceho na strane oprávneného nie je v tomto exekučnom konaní nijako sporná. Spornosť v otázke subjektu v postavení povinného vnesla do konania 3. osoba, E. F.. Súd má za to, že E. F., ako osobe odlišnej od osoby povinného (tretej osobe) nesvedčí právo namietat postavenie inej osoby, teda ani povinného, nakoľko nemôže za niekoho uplatňovať procesné práva, resp. obranu v exekučnom konaní (obdobne ako pri námietke vylúčenia veci z exekúcie podľa § 44 ods. 1 Exekučného poriadku). Preto jej námietka vo vzťahu k označeniu povinnej osoby, nemohla mať vplyv na rozhodnutie vo veci (ani to, že v upovedomení o začatí exekúcie je povinný označený ako štát – je predsa zrejmé, že štátom sa v tomto prípade myslí Slovenská republika). Povinný v exekučnom konaní túto námietku vzniesol, avšak súd ju uznesením zo dňa 10.11.2021, ktoré nadobudlo právoplatnosť v spojení s opravným uznesením zo dňa 19.04.2023, zamietol.

41/ Pre vylúčenie pochybností však súd vysvetlí, prečo za povinného v exekúcii formálne označil SR v zastúpení Okresného úradu Banská Bystrica. Nie je sporným, že povinný z exekučného titulu v roku XXXX zomrel a že základné dedičské konanie po ňom bolo zastavené pre jeho nemajetnosť. Neskôr sa po objavení majetku viedlo dodatočné dedičské konanie Okresným súdom Zvolen, sp. zn. 5D/64/2014. Z pripojeného spisu Okresného súdu Zvolen, sp. zn. 5D/64/2014 súd zistil, že dedičstvo po poručiteľovi odmietli všetci zákonní dedičia, a tak do úvahy prichádzalo nadobudnutie majetku štátom ako odúmrt'. Keďže však bola nariadená likvidácia dedičstva, zistený majetok bol speňažený, štát nenadobudol žiaden konkrétny majetok poručiteľa. Tým, že došlo k vysloveniu neúčinnosti právneho úkonu poručiteľa rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici, vo vzťahu k oprávnenému (akoby) k prevodu časti majetku N. F. – 1 bytu – nedošlo a z pohľadu oprávneného bol povinný i naďalej

vlastníkom uvedenej časti bytu. Keďže však uvedená časť bytu erga omnes zostáva majetkom tretej osoby, pretože nebola judikovaná neplatnosť právneho úkonu (erga omnes), ale len jeho neúčinnosť vo vzťahu k oprávnenému (o čom svedčil v čase dedičského konania 5D/64/2014 i zápis v katastri nehnuteľností), nebolo a ani nemohlo byť toto „vlastníctvo“ (oprávnený ho označuje ako kvázi-vlastnícke právo) povinného prejednané v dedičskom konaní. Odmietnutím dedičstva po poručiteľovi zo strany všetkých dedičov zo zákona (N. F. závet nespísal) tak jediným možným právnym nástupcom mohla byť Slovenská republika (z titulu odúmrtie, ako do budúca potenciálne jediný možný nadobúdateľ novoobjaveného majetku poručiteľa).

42/ Vzhľadom na špecifickosť (ojedinelosť) prejednávanej veci, keď povinný zomrel, všetci dedičia zo zákona dedičstvo odmietli a bola nariadená likvidácia dedičstva, by bolo možné uvažovať i tom, že za povinného mohla byť označená i E. F. Táto otázka však bola právoplatne vyriešená rozhodnutím tunajšieho súdu pod sp. zn. 55Ek/1381/2021, kde oprávnený za povinného označil E. F. st., a preto súd (nepovažujúc E. F. za pasívne legitimovanú) návrh na vykonanie exekúcie zamietol. Ak by súd v prejednávanej veci 32Ek 558/2021 exekúciu zastavil len z dôvodu, že povinným má byť E. F. (st.), vydal by protichodné rozhodnutie, čo by mohlo mať za následok i denegatio iustitiae (popretie spravodlivosti).

43/ Skutočnosť, že povinný zomrel ešte v roku 2013 a v dodatočnom dedičskom konaní bola nariadená likvidácia dedičstva, musel vziať do úvahy už i Krajský súd v Banskej Bystrici, ktorý rozsudok č.k. 17Co/190/2019-459 vydal dňa 25.11.2020, teda v čase keď už boli známe i výsledky dedičského konania 5D/64/2014. V opačnom prípade by vynesení rozsudok postrádal akýkoľvek význam a došlo by k popretiu účelu ustanovenia § 42a ods. 1 Občianskeho zákonníka. Krajský súd nevyslovil pochybnosť, či vôbec môže byť exekúcia vedená, ale len poukázal na to, že je úlohou exekučného súdu posúdiť, či možno exekúciu viesť len proti osobe priamo zaviazanej z exekučného titulu – dlžníkovi žalobcu, alebo aj proti osobe, voči ktorej bola s úspechom uplatnená odporovacia žaloba, teda osobe, ktorá mala z veriteľom úspešne odporovaného právneho úkonu prospech. Pre vykonanie exekúcie, ktorá sa má uskutočniť výlučne postihnutím bytu v 1, ktorého vlastníkom je E. F., tak nemá význam otázka označenia povinného subjektu, ktorý je v konaní len formálnym účastníkom. Aj z tohto uhla pohľadu nie je pre rozhodnutie významné skúmanie skutočnosti, na základe čoho je v konaní za povinný subjekt označený štát.

44/ Tvrdenie E. F., že ak exekučné konanie (napr. pre absenciu dlžníka) nie je prípustné, nie je prípustná ani realizácia práva z odporovateľnosti právneho úkonu, súd neakceptoval. Túto myšlienku však E. F. ďalej nerozvinula. Všeobecne platí, že ak poručiteľ zomrel bez zanechania majetku (bez právnych nástupcov) ide o dôvod zastavenia exekúcie. Judikatúra, podľa ktorej nemožno exekúciu viesť voči povinnému, ktorý zomrel bez právnych nástupcov, je tak plne aplikovateľná v každom exekučnom konaní, v ktorom niet osoby, z ktorej majetku by sa veriteľ mohol uspokojiť. Neplatí to však v prípadoch, keď existuje osoba, z ktorej majetku sa môže veriteľ uspokojiť, a to na základe súdom vyslovenej neúčinnosti (veriteľa ukracujúceho) právneho úkonu, v dôsledku ktorého je povinný z exekučného titulu vo vzťahu k úspešnému veriteľovi i naďalej vlastníkom uvedeného majetku, avšak taký majetok nie je možné prejednať v dedičskom konaní (pretože vo vzťahu k ostatným už nie je vlastníkom takého majetku, a teda nie je súčasťou jeho dedičstva). Krajský súd v Banskej Bystrici rozhodnutím, č.k. 17Co/190/2019-459 zo dňa 25.11.2020 tak určil, že existuje majetok, z ktorého je možné uspokojiť pohľadávku veriteľa.

45/ V tejto súvislosti za nepravdivé, zhodne s rozhodnutím vyššieho súdneho úradníka, považoval súd tvrdenie E. F., že z rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 17Co/190/2019 zo dňa 25.11.2020 vyplýva, že po úmrtí dedičského konania neprichádza do úvahy žiadna exekúcia postihujúca majetok E. F., ani jej spoluvlastnícky podiel k bytovej nehnuteľnosti nadobudnutý zmluvou. Z bodu 22. odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu, ktorý opisuje časť priebehu a rozhodnutia súdu I. inštancie je zrejme len to, že súd I. inštancie vo svojom rozhodnutí uviedol, že v dôsledku úmrtia dlžníka, je neprípustné a nezákonné aj akékoľvek exekučné konanie, ktoré sa viedlo alebo vedie voči osobe dlžníka, ktorý zomrel. Uvedené však znamená, že exekúciu nie je možné viesť voči osobe bez právnej subjektivity ako (základnej) procesnej podmienky. Navyše celé rozhodnutie, vrátane jeho záverov, bolo odvolacím súdom prehodnotených zmeňujúcim rozsudkom. Ten svoj názor vo vzťahu k exekúcii vyjadril len v tom zmysle že je úlohou exekučného súdu, resp. súdneho exekútora posúdiť okolnosti úhrady 6500 eur dlžníkom, spôsob jej zápočtu na pohľadávku veriteľa a zodpovedanie otázok, či došlo k splneniu dlhu v celom rozsahu, či možno exekúciu viesť len proti osobe priamom zaviazanej

z exekučného titulu, alebo aj proti osobe, voči ktorej bola s úspechom uplatnená odporovacia žaloba, t.j. ktorá mala z veriteľom úspešne odporovaného právneho úkonu prospech (viď bod 74. odôvodnenia odvolacieho súdu).

46/ Otázka zastavenia starej exekúcie (a premlčania nároku, čo namietala v návrhu na zastavenie exekúcie) rovnako nevedie k záveru, pre ktorý by mala byť táto exekúcia (32Ek/558/2021) zastavená. Z predloženého upovedomenia o zastavení starej exekúcie vydaného dňa 19.06.2020 súdnym exekútorom - Mgr. Evou Uhaľovou, so sídlom Štefana Moyzesa 9877/43, 960 01 Zvolen, je zrejmé, že k zastaveniu došlo podľa § 2 ods. 1 písm. a/ ZouNEK, pretože uplynula rozhodná doba. Aj keď mohol skôr nastať iný dôvod na zastavenie exekúcie (smrť nemajetného povinného), rozhodujúci (pre plynutie premlčacej doby, keďže E. F. st. vzniesla v návrhu na zastavenie exekúcie námietku premlčania) je fakt, že k zastaveniu starej exekúcie došlo až upovedomením o jej zastavení, nie ku dňu smrti povinného. Bolo by v rozpore s princípmi spravodlivosti a legitímnymi očakávaniami oprávneného, ak by skutočnosť, kedy bolo o zastavení exekúcie rozhodnuté orgánom verejnej moci (súdu alebo súdneho exekútora), mala mať vplyv na vymáhateľnosť jeho pohľadávky. Ak má oprávnený niesť zodpovednosť za neustráženie si svojho práva, potom musí byť ustráženie tohto práva závislé od jeho vôle po celú dobu danú mu zákonom k dispozícii. Iba oprávnený môže svojím konaním predísť účinkom uplynutia premlčacej doby tým, že si včas uplatní svoje právo, teda podá návrh na vykonanie rozhodnutia, ktoré je exekučným titulom. Situácia, kedy je na aktivite oprávneného, aby zabránil účinkom premlčania, je upravená v § 9 ods. 2 ZoUNEK, podľa ktorého, aby oprávnený zabránil premlčaniu pohľadávky vymáhanej v starej exekúcii, musí opätovný návrh na vykonanie exekúcie podať do 1 roka od ukončenia (starého) exekučného konania. Keďže k ukončeniu exekučného konania došlo dňa 06.08.2020 (viď oznámenie o ukončení exekučného konania zo dňa 29.01.2021) a oprávnený doručil tunajšiemu súdu opätovný návrh na vykonanie exekúcie dňa 16.02.2021, je nutné uzavrieť, že vyšší súdny úradník správne posúdil, že k premlčaniu vymáhaného nároku v tomto prípade nedošlo.

47/ E. F. st. namietala, že jej bola odňatá možnosť konať pred súdom z viacerých dôvodov: rozhodnutie jej bolo doručené bez autorizačnej doložky (v zmysle § 61 ods. 2 vyhlášky MS SR č. 543/2005 Z.z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, Špeciálny súd a vojenské sudy), nebol jej doručený návrh na vykonanie exekúcie, a nakoniec preto, že rozhodnutie považovala za nedostatočne odôvodnené. V súvislosti s doručením rozhodnutia bez autorizačnej doložky, z ktorého E. F. st. vyvodzovala nesplnenie zákonnej podmienky vydania a jeho podpísania príslušným súdnym orgánom, rovnako ako nedoručenie návrhu na vykonanie exekúcie, súd nepovažoval za dôvod, ktorý by mohol ovplyvniť rozhodnutie. Z obsahu elektronického spisu vyplýva, že súd odosielal právnomu zástupcovi E. F. st. uznesenie zo dňa 10.11.2021 ako elektronický dokument, ktorý bol autorizovaný vyšším súdnym úradníkom dňa 10.11.2021 (podľa časovej pečiatky o 09:19:00). E. F. st. dôkaz o opaku súdu v sťažnosti nepredložila. Bez ohľadu na to, na rozhodnutie reagovala podaním sťažnosti včas, v dôsledku čoho nemal súd za preukázané, že by jej v súvislosti s doručovaním napadnutého uznesenia bola odňatá možnosť konať pred súdom. Následne, keď súd začal konať s jej právnou nástupkyňou (ktorá má rovnakého právneho zástupcu) bolo uvedené rozhodnutie doručené aj E. F. ml.. Pokiaľ ide o doručenie návrhu na vykonanie exekúcie, taká požiadavka nevyplýva z Exekučného poriadku vo vzťahu k žiadnemu účastníkovi exekučného konania, dokonca ani povinnému. Prvým úkonom, z ktorého sa povinný dozvedá o exekúcii je upovedomenie o začatí exekúcie a jeho súčasťou nie je návrh oprávneného na vykonanie exekúcie (ani sa mu neskôr nezasiela). Účastníci konania však majú právo požiadať súd, aby im bol sprístupnený elektronický súdny spis, ktorým získajú možnosť oboznámiť sa so všetkými elektronickými dokumentmi nachádzajúcimi sa v spise, vrátane návrhu na vykonanie exekúcie.

48/ Sudca nedospel ani k záveru, že napadnuté rozhodnutie nie je dostatočne odôvodnené a že by z tohto dôvodu muselo byť zrušené. Vyšší súdny úradník v napadnutom uznesení podrobne vysvetlil prečo E. F. st. nemôže byť v konaní pasívne legitimovaná (body 26.-29. odôvodnenia napadnutého uznesenia), aj to prečo jej argumentáciu o právnom nástupníctve považoval za bezpredmetnú (pretože za podstatné pre exekučné konanie považoval vyhlásenie neúčinnosti právneho úkonu), vysporiadal sa so vznesenou námietkou premlčania (bod 30. odôvodnenia uznesenia), námietkou voči trovám súdneho exekútora. Z uvedeného teda vyplýva jasný myšlienkový postup vyššieho súdneho úradníka, ktorý logicky a konzistentne odôvodnil, prečo nie je daný dôvod na zastavenie exekúcie podľa tvrdení E. F. st.. Pokiaľ vyšší súdny nereagoval na všetky ňou prezentované tvrdenia, súd uvádza, že podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne

dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Skutočnosť, že súd nerozhodol podľa predstáv a očakávaní sťažovateľa, nemožno považovať za porušenie či nerešpektovanie jeho práv.

49/ Nakoniec E. F. namietala, že jej nebolo priznané postavenie účastníka, ktoré tvrdenie súd považoval za zmätočné a nekonkretizované. Z vymedzenia predmetu exekúcie, t.j. postihnutia nehnuteľného majetku, ktorým pôvodný dlžník z exekučného titulu ukrátil veriteľa, má E. F. postavenie vlastníka nehnuteľnosti v časti vykonávania exekúcie predajom nehnuteľnosti – 1 bytu (spôsob vykonávania exekúcie je v tomto prípade jediný možný a preto vopred známy). Vlastník nehnuteľnosti musí mať rovnaké možnosti procesnej obrany, ako má povinný (najmä podať návrh na zastavenie exekúcie) v súlade s právom na spravodlivé súdne konanie v zmysle príslušných ustanovení ústavy a tiež príslušnej medzinárodnej zmluvy o ľudských právach a základných slobodách (nález Ústavného súdu SR, sp. zn. III. ÚS 20/08 zo dňa 23.04.2008). K jej tvrdeniu, že je aktívne legitimovanou osobou na podanie námietky neprípustnosti exekúcie v zmysle § 44 Exekučného poriadku a že súd v napadnutom uznesení v odôvodnení nepripustil námietku neprípustnosti exekúcie, no výrok o tom absentuje, súd uvádza, že E. F. st. námietku vylúčenia veci nepodala [v návrhu na zastavenie exekúcie uviedla len, že: „predmetom exekúcie má byť právo k veci, ktoré exekúciu nepripúšťa (viď ust. § 44 Exekučného poriadku), a preto touto cestou namietala aj túto skutočnosť“, teda uvedené tvrdenie ako súčasť odôvodnenia návrhu na zastavenie exekúcie, bez podstatných náležitostí námietky vylúčenia veci z exekúcie podľa § 44 Exekučného poriadku, nebolo možné ani podľa obsahu posúdiť ako námietku v zmysle § 44 Exekučného poriadku]. Preto vyšší súdny úradník nerozhodoval o vylúčení veci z exekúcie podľa § 44 Exekučného poriadku, ale o návrhu na zastavenie exekúcie podľa dôvodov uvedených v § 61k ods. 1 Exekučného poriadku. K tomu súd dodáva, že v dôsledku toho, že exekúcia sa vedie konkrétnym spôsobom len na 1 bytu, teda realizovaním exekúcie v tomto rozsahu zároveň dôjde k jej ukončeniu podľa § 61o Exekučného poriadku (vymožením), procesná obrana E. F., či už by bola podaná ako námietka vylúčenia veci z exekúcie alebo ako návrh na zastavenie exekúcie, sleduje rovnaký účel – zastavenie exekúcie (vylúčením 1 bytu z exekúcie by zanikol predmet exekúcie, čo by nevyhnutne viedlo k jej zastaveniu). Súd tak musí konštatovať, že nie je zrejmé, z čoho E. F. usúdila, že jej nebolo priznané postavenie účastníka konania a aký dopad na prejednávajúcu vec by toto tvrdenie malo mať, keďže súd sa riadne jej podaniami zaoberal.

50/ Na základe vyššie uvedených skutočností a právnych dôvodov nebola sťažnosť E. F. spôsobilá priviesť zmenu napadnutého uznesenia a preto musela byť podľa § 250 ods. 1 CSP ako nedôvodná zamietnutá (výrok II. tohto uznesenia).

51/ Podľa § 199a ods. 1 Exekučného poriadku trovami oprávneného sú výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s podaním návrhu na vykonanie exekúcie a v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie, výdavky na zaplatený súdny poplatok a hotové výdavky spojené s podaním návrhu na vykonanie exekúcie.

52/ Podľa § 199d ods. 1 Exekučného poriadku, oprávnený má voči povinnému nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré v exekučnom konaní platil, v rozsahu, v akom ich súd uviedol v poverení na vykonanie exekúcie alebo dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie, ak ide o výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie.

53/ Súd o trovách sťažnostného konania rozhodol tak, že E. F. (z titulu neúspechu a z dôvodu ich neuplatnenia), ani oprávnený, ktorý síce mal v sťažnostnom konaní úspech a trovy si uplatnil, nemajú nárok na ich náhradu. Právna úprava trov exekučného konania je komplexná a za trovy oprávneného považuje len výdavky súvisiace s podaním návrhu na vykonanie exekúcie a v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie (§ 199a Exekučného poriadku). Keďže E. F. nemá postavenie povinného podľa § 35 ods. 1 Exekučného poriadku, nárok na náhradu trov za vyjadrenie k sťažnosti E. F. oprávnenému nevznikol.

**Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 2 CSP).

Dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti tomuto uzneseniu nie je prípustné (§ 202 ods. 4 Exekučného poriadku).

(§